

je to zelo navdušilo, da tudi smetiščarji lahko povejo nekaj o svojem življenju in pridejo na ekrane po vsem svetu! Bilo je tudi veliko sproščenega smeha.

S katerimi projekti se še zlasti ukvarjate v zadnjem času?

Za leto 2012 imamo vsaj 20 projektov. Med njimi so dnevno sprejemanje revnih družin s ceste, šolanje 10.054 otrok od vrta do mature. Zdravljenje revnih, ki nimajo denarja, da bi šli v državno bolnišnico. Potem je tu še gradnja 100 novih stanovanj za brezdomce. Nprestano popravljamo mesto, ceste; vodovode, električno, tržnice, športne prostore. Dokončati moramo pokopališče v Akamasoi. Nekaj zelo pomembnega je nahraniti z obrokom riža šest tisoč otrokom pet dni v tednu! Ko skrbimo za 20.000 ljudi, nam dela nikdar ne zmanjka!

Kje so zaenkrat največje potrebe v Akamasoi?

Kupiti riž za naših šest tisoč otrok in skoraj tisoč ostarelih ljudi. Brez te hrane otroci ne bi šli v šolo in bi bili podhranjeni, ostareli pa bi pomrli od lakote.

Takoj zatem je potrebno ustvarjati nova delovna mesta! Ker če naši revni ljudje nimajo dela, morajo prosjačiti ali kra- sti po mestu, da se preživijo! Če pomislite, da naši ljudje trdo delajo cel dan za en evro in pol, si lahko predstavljate, kakšna je razlika med življenjem v Evropi in tukaj v Afriki! To je krivica, ki jo moramo nujno popraviti, če hočemo živeti v miru. Če Združeni narodi ne morejo uresničiti idealov človeštva, da bi bili vsi ljudje na svetu enakopravni in da bi dostojno živeli, z vsemi možnostmi in sredstvi, ki jih imajo, potem bomo morali mi sami, preprosti ljudje, po svojih zmožnostih pomagati ter uresničiti boljši in pravičnejši svet, ki ga politiki in birokrati oznanjajo samo zaradi večjega ugleda!

Kako sprejemate sodelovanje z različnimi mediji?

Sprejemati obiskovalce ali radovedne novinarje ni vedno lahko. Večkrat se razburim, ker mislijo, da vse vejo. Ne morem molčati, ko včasih vidim malo ošabnosti. Nekateri novinarji so že takoj odšli. Drugi novinarji, bolj spoštljivi, pa so ostali. V svojih izjavah moram biti zaradi obzirnosti do domačih ljudi zelo spoštljiv, da ne užalim ljudi, ki so me sprejeli medse z zaupanjem in ljubeznijo. Zato o naših notrajnih težavah bolj govorim z domačimi novinarji, umazano perilo peremo med seboj.

Ko branim pravičnost, dostojanstvo in človekove pravice, pa jasno in glasno povem moje mnenje, tudi če so zaradi tega domači politiki prizadeti in nejevoljni. Imel sem srečo, da sem spoznal novinarje, ki so spoštljivi in razumevajoči do revežev, delo z njimi je pravo veselje, ker vem, da bodo znali povedati resnico takšno, kakršna je, da bodo v medijih povedali, kaj delamo in kako velike potrebe so v Afri-

ZELO JE POMEMBNO, DA OTROCI ZAČENJAJO BRATI KNJIGE ZGODAJ, KER SE ČLOVEK OB BRANJU KNJIG VELIKO NAUČI IN SE MU ODPIRAJO NOVA OBZORJA V ŽIVLJENJU.

ki, kjer je največ otrok, ki so skoraj brez upanja na boljše in dostojnejše življenje.

Od kod sami črpate novice, kaj se dogaja po svetu? Z interneta, s televizije, iz časopisov ...?

Moja obveznost je, da sledim dogajanju v svetu! Zato spremljam radio, časopise in televizijo, saj se naše delo razvija v okolici mesta Antananarivo, ki ima dva milijona prebivalcev. Ko si odgovoren za tisoče ljudi, ne moreš živeti zaprt v svojem svetu, ampak moraš nujno vedeti, kaj se dogaja drugod. Tako lahko dobim kakšno dobro idejo za izboljšanje razmer na Madagaskarju in te novice delim s svojimi sodelavci. Živimo v globaliziranem svetu, moramo biti na tekočem in temu ne moremo pobeogniti!

Kaj vam pomenijo knjige? Radi berete?

Zelo rad berem knjige, še posebej teološke, pastoralne in sociološke, ki mi pomagajo pri mojem delu. Vsako nedeljo pridigam sedem tisoč ljudem, zato se moram dobro pripraviti in se vživeti v sporočilo božje besede, ki ga moram deliti s kristjani pri evharistiji, ne pa samo ponavljati starih pridig. Božja beseda je vselej nova. Pri vsaki maši v francoščini pridigam turistom, ki pridejo k našemu živahnemu bogoslužju v Akamasoo, tudi zato moram brati knjige. Vidim, kako pozorno bratje in sestre iz Evrope poslušajo in da so veseli, da v tujini slišijo, da jim duhovnik misijonar spregovori v njihovem jeziku. Takrat so še bolj odprti in sprejemljivi za božjo besedo.

Ste že od nekdaj radi brali? Katere knjige so vas zaznamovale?

Vselej sem rad bral, samo časa nimam veliko, ker moram sprejemati in poslušati najbolj revne ljudi, ki pridejo k meni, da mi povedo o svojih težavah in življenjskih usodah.

Zaznamovale so me knjige, ki govorijo o zgodovinskem Jezusu, in tiste, ki obravnavajo razliko med evangelijem in religijo, pa tudi knjige, ki obravnavajo moralne in ekonomske probleme našega časa.

Katere knjige berete zdaj?

Bog ne zna šteti (Jean-Noël Bezançon), Jezus (Jean-Christian Petitfils), Verovati kljub temu (francoski teolog Joseph Moingt), Verujete v človeka? (Maurice Zundel), Evangelij in religija (Jean Mansir), Kardinalova spoved (Olivier Le Gendre), Fatalna pomoč (Dambisa Moyo).

Foto: arhiv Jožeta Možine